

ПЕТЪР ЛЬОЧЕВ
РАКОВИНА ОТ ВЕНЕРА

chitanka.info

Сам мистър Джекоб Кедигън не можеше да си обясни как склони да купи тази раковина. Не беше сантиментален и нямаше слабост към разните му там екзотики и екстравагантности. Може би направи това заради секретарката си, която бе намекнала, че канцеларията и бюрото му са много аскетично наредени, а той се бе уловил в последно време, че съвсем не е равнодушен към нейните зелени очи. От друга страна, магазинът за редки галактични стоки се намираше в непосредствена близост до кантората му и продавачът един вид му натика в ръцете тази раковина за смешната сума от десет долара.

— Истинска венерианска раковина, мистър Кедигън — беше казал той. — Достави ни я от последната си експедиция сам Джо Харпър. И то контрабандно. Намерил я в съветската зона.

Джекоб Кедигън я огледа внимателно. Беше наистина интересна — ромбоидна, с виолетови шарки, които приличаха по-скоро на странна писменост. Той плати и я отнесе в кантората си. Когато секретарката я видя на бюрото му, плесна с ръце и заяви, че никога не е виждала нещо по-оригинално и че с един замах цялата обстановка се е променила. Тя я взе в ръцете си, огледа я от всички страни, долепи я до ушите си.

— Чувам някакъв шум — каза тя с трепет, — може би това е шепотът на страшния венериански океан.

С една дума, мистър Джекоб Кедигън беше доволен от покупката си.

Чудесата започнаха още в същия ден. Само няколко минути преди да излезе от стаята си, за да обядва в близкия ресторант, Кедигън с изненада долови някакъв глас, който му говореше тихо и настоятелно:

— Не използвайте асансьора! Слезте по стълбите! Не използвайте асансьора!

Стреснат, той се огледа. В стаята му нямаше никой. Помисли, че има халюцинация. Някакво нервно разстройство. Но гласът продължаваше упорито да повтаря същата фраза:

— Не използвайте асансьора!...

Тогава той се досети, че гласът идва от раковината. Взе я в ръце и я постави до ухото си. Невероятно!...

Той се облече и излезе, но все пак се отказа от асансьора. Стълбите не бяха много, малко движение нямаше да му навреди. Още

не бе стигнал до хола, когато се чу ужасен трясък. Служещите се разтичаха. Асансьорът се бе откъснал от въжетата си и се бе сгромолясал долу. За щастие жертви нямаше. Асансьорът беше празен. Джекоб Кедигън почувствува как по тялото му изби студена пот. Тайнственият глас от раковината му беше спасил живота. Но наистина ли бе чул този глас, или само така му се бе сторило? А може би това бе само предчувствие, вътрешен телепатичен глас, душевно озарение.

След два дни раковината отново проговори:

— Приемете поканата за покер...

И странно, нито секретарката, нито счетоводителят, които Кедигън призова не можаха да доловят този глас. Гледаха шефа си с недоумение.

— Внущавате си, мистър Джекоб — каза убедено собственицата на зелените очи.

Той се почувствува като глупак и повече никому не спомена нищо по този въпрос.

Но тук му е мястото да обясним кой беше мистър Джекоб Кедигън. Беше известен бизнесмен, притежател на крупни акции в ураниевата промишленост на Марс. Освен това имаше обширни плантации от водораслата хлорела край бреговете на Флорида. Кедигън не беше вече от младите, надхвърлил беше петдесетте, но присъщата му енергичност не го напускаше. И ако динозавърът на времето не беше опасъл така безжалостно косата на темето му!...

Но... за покера! Него ден, когато раковината отново проговори, Джекоб Кедигън действително получи покана за игра на покер от свои приятели — известни борсови акули. Обикновено той отклоняваше такива покани, но този път прие. Играта беше великолепна, на Кедигън вървеше фантастично и за три часа спечели сто хиляди долара. От този ден той започна да гледа на раковината с уважение. „Може би тя има свойство да изостря в мен шестото чувство — каза си той. — Факт е, че ми носи щастие.“

Впрочем той престана да се учудва. Откак научната фантастика бе завладяла литературата, киното и телевизията, той се бе наслушал на какви ли не чудесии: „хроноклазми“, „телепортации“, „телекинези“, „парапсихики“... А къде беше всъщност границата между реалността и фантазията!...

А загадъчният глас продължаваше да се обажда. Кедигън спазваше стриктно съветите му и извличаше от това немалка полза. На няколко пъти той спечели известни суми на борсата и при разни търговски спекулации, после гласът за втори път му спаси живота, като го предупреди да се пази от автомобил с червен цвят.

И затова, когато раковината го вмъкна в кобалтовата афера, той започна да действа без колебание. А това беше нещо грандиозно. Кобалтовата компания Гунтерхайм притежаваше всички акции за кобалтовите залежи, открити на един от спътниците на Юпитер. Но досега оттам не можеха да бъдат доставяни товари поради несъвършенството на съвременните американски космически кораби. И ето раковината му пришепна, че един френски инженер е открил нов сензационен тип двигател и Юпитер вече няма да бъде монопол само на съветските космонавти. Засега в Америка никой не знаеше за това. По благоприятно стечение на обстоятелствата компанията Гунтерхайм беше в крайно притеснено финансово състояние, почти пред крах и продаваше своите кобалтови акции на доста ниски цени. Това беше наистина великолепна възможност и Кедигън разбра, че трябва да се възползува от нея. Само за три дни той купи акции за сто милиона долара. Въпреки подигравките на приятелите си хвърляше всичко, което имаше, беше уверен, че ще се смее последен. Скоро борсовата битка се разгоря с неочаквана сила и глътна не само акциите му на Марс, но и хлорелните плантации във Флорида. Но обещаното откритие на френския инженер все още не се появяваше. Нещо повече, съветските космонавти откриха кобалт на Уран и правителството на САЩ сключи сделка за доставки от Съветския съюз. Акциите, за които Кедигън бе заплатил милиони, вече бяха само обикновени хартийки. Истински крах! В тези тежки за него дни приятелите му, вместо да му помогнат, се заеха да го довършат. Всеки гледаше да докопа и отмъкне нещо. Техният закон бе законът на акулите — достатъчно е някоя от тях да получи рана, другите, щом надушат кръвта ѝ, веднага се нахвърлят върху нея, за да я разкъсат и изядат. За слабите, за победените нямаше милост!

Най-ужасното беше, че раковината млъкна съвсем. Напразно Кедигън я разтърсваше и въртеше, умоляваше и заплашваше, че ще я разтроши. Тя упорито мълчеше.

— Това е само имитация на раковина — каза шерифът, към който Кедигън се обърна за разследване на случая. — Нашите специалисти установиха, че е направена от разновидност на дуралуминия. А във вътрешността ѝ има монтиран микроприемник, чрез който някои лица са ви предавали нужните им съобщения.

— А асансьорът, а случаят с червения автомобил?... — запита сломеният Кедигън.

— Инсценирано! — отвърна шерифът.

Кедигън разбра. Инсценирана беше и играта на покер, и всички останали дребни борсови операции. Всичко бе подготовка за големия удар, стръв, за да налага въдицата. Изиграха го като глупав сом.

— Това е работа на Гунтерхайм — каза Кедигън. — Някога го бях притиснал здравата и сега си отмъщава.

— Сега с ваша помощ се освободи от излишните си акции и прибра парите ви — каза шерифът. — Съжалявам, но с нищо не можем да ви помогнем. Случаят е извън моите пълномощия.

В същност шерифът се боеше. Известно бе, че Гунтерхайм е свързан с една могъща гангстерска група.

Останал сам, Кедигън отиде до прозореца и подложи пламналото си чело на вятъра, който идеше от океана. Телефонът иззвъня. Той лениво повдигна слушалката.

— Хало, старо момче, чух че си имал неприятности — говореше Гунтерхайм от другия край на жицата.

Кедигън мълчеше.

— Слушай, не мога ли да ти помогна с нещо? Нуждая се от търговски агент на Венера за събиране на редкости от венерианската флора и фауна. Заплата — петстотин долара на месец. Не е много, но...

Подигравката беше явна. Кедигън затвори телефона. За какво му беше да отива при венерианските океани, когато Атлантическият океан беше тук, само на няколко километра от него. Той дори го виждаше от прозореца. Първите неонов лампи хвърляха във водите му пурпурни отражения.

Всичко бе свършило. Той повика секретарката и нареди шофьорът да го чака с колата долу.

— Къде ще отивате, мистър Кедигън? — попита мис Клер. Тя нищо не знаеше.

— На разходка по крайбрежието — каза той тежко. Искаше да добави: „Сбогом, зелени очи!“ — но не каза нищо.

— Това е чудесно! — възкликна тя, преди да излезе. — Сега е времето на прилива. Ухае на водорасли. Приятна разходка, мистър Кедигън.

Разказът е публикуван в Библиотека „Космос“ №6 (приложение към брой 9/1969)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.